

CARTULARI DE LA CATALUNYA COMTAL

PORTAVEU DE L'INSTITUT D'ESTUDIS
HISTÒRICS MEDIEVALS DE CATALUNYA

**L'INSTITUT VISITA
EL REIAL MONESTIR DE
SANTES CREUS**

**1^a. EDICIÓ DEL SEGLE XXI
BARCELONA, juny 2001
SEGONA ÈPOCA NÚMERO 4**

**AQUESTA PUBLICACIÓ ES DISTRIBUEIX A TOTS ELS CENTRES
OFICIALS I CULTURALS DEL NOSTRE PAÍS I A L'ESTRANGER**

**RELACIÓ DELS CASALS CATALANS
QUE REBEN EL CARTULARI DE L'INSTITUT**

DINS L'ESTAT ESPANYOL:

A Coruña:

Llar Catalana de la Corunya

Còrdova:

Centre Català de Còrdova

Donostia:

Casal de Catalunya a Guipuskoa

Gazteiz:

Cercle Català d'Alaba

Las Palmas de Gran Canaria:

Casa Catalana de las Palmas

Madrid:

Cercle Català de Madrid

Maó:

Casal Català de Menorca

Pamplona:

Casal Català de Navarra

Saragossa:

Casa Catalana de Saragossa

A L'ESTRANGER:

ALEMANYA

Associació Catalana d'Essen (Essen)
Casal Català d'Hannover (Hannover)
Centre Cultural Català de Colònia (Köln)

ANDORRA

Centre de Cultura Catalana del Principat
d'Andorra (Andorra la Vella)

ARGENTINA

Casal Català de Bahia Blanca (Bahia Blanca)
Agrupació Cultural Catalana de Mendoza
(San Martín-Mendoza)
Associació Catalana "Montepío de Montserrat"
(Buenos Aires)
Casal Català de Còrdova (Còrdova)
Casal de Catalunya de Buenos Aires
(Buenos Aires)
Casal de Catalunya de Paraná
(Paraná -Entre Rios)
Casal dels Països Catalans de La Plata (La
Plata)
Centre Català de Mendoza (Mendoza)
Centre Català de Rosario (Rosario)
Centre Català de Venado Tuerto
(Venado Tuerto-Sta. Fe)
Associació Cultural Catalana
(Meadowbrook-Queensland)
Les Quatre Barres (Castelar- Buenos Aires)
Mutual Catalana Germanor (Mendoza)

AUSTRÀLIA

Casal Català de Victòria, Incorporated
(Melbourne-Victòria)
Radiodifusió Catalana (Victòria)
Casal Català of New South Wales, Inc

(Bexley, New South Wales)

BÈLGICA

Casal Català de Brussel·les (Bruxelles)
Centre Josep Carner-Amics de la Cult.
Catalana (Bruxelles)

BRASIL

"Catalonia" Grup de Catalans de São Paulo
(São Paulo)

CANADÀ

Casal Cultural Muntaner (Ste. Foy Québec)
Casal Català de Vancouver (Vancouver)
Casal dels Països Catalans de Toronto
(Toronto-Ontario)

COLÒMBIA

Camunitat Catalana de Colòmbia
(Santa Fe de Bogotà)
Casal Català d'Antiòquia (Medellín)

COSTA RICA

Casal Català de Costa Rica (San José)
Societat de Beneficència de Nat.de Catalunya
(La Habana)

DINAMARCA

Casal Català de Cultura a Copenhaguen (CCC)
(Kobenhavn V)

EQUADOR

Asociación Catalana Ecuatoriana de Negocios
(Quito)
Casal Català de Guayaquil (Guayaquil)
Casal Català de Quito (Quito)

ESCÒCIA

Casal Català d'Escòcia (U.of Edinburgh)

ESTATS UNITS

American Institute for Catalan Studies (Texas)
Casal dels Catalans de Califòrnia (Los
Angeles)
Casal dels Catalans de Califòrnia (Los
Angeles)
Fundació Paulí Bellet (Bethesda)
North American Catalan Society, Inc.
(Morgantown)

FRANÇA

Aire Nou de Bao (Bao)
Amical dels Catalans d'Alsàcia (Strasbourg)
Casal Català de Grenoble (Meaudre)
Casal Català de Tolosa de Llenguadoc
(Toulouse)
Casal de Catalunya de París (París)
Centre Cultural Català de Perpinyà (Perpinyà)
Cercle Català de Marsella (Marseille)

GRAN BRETANYA

Casal Agrupació N.Catalana de la Gran
Bretanya (Bournemouth)

GUATEMALA

Casal Català de Guatemala (Guatemala)

GUINEA EQUATORIAL

Casal Català de Guinea Equatorial (Bata)

HOLANDA

Casal Català d'Amsterdam (Dordrecht)

IRLANDA

Irish Catalan Society (Dublín)

ITÀLIA

Associació Catalans a Roma (Roma)

JAPÓ

Centre Català de Kanzai
(Chuo-Ku Osaka-Shi)

LUXEMBURG

Centre Català de Luxemburg
(Luxemburg)

MÈXIC

Club de Empresaris Catalanes en México,
A.C. (México)
Casal Català de la Península del Yucatán,
A.C. (Mérida)
Casal Català de Puebla, A.C. (Puebla)
Casal Virolai, A.C. (Querétaro)
Centre Català de Guadalajara
(Guadalajara-Jalisco)
Orfeo Català de Mèxic, A.C. (México)

PARAGUAI

Centre Català d'Asunción (Asunción)

PERÚ

Casal Català del Perú (Lima)

PUERTO RICO

Casal Català de Puerto Rico
(San Juan de Puerto Rico)

SUÈCIA

Les Quatre Barres (Stockholm)

SUÏSSA

Amics Catalans de Berna
(Schliem Bei Köniz)
Casa Nostra Baden-Wettingen /
Grup Montseny (Wettingen)
Casa Nostra de Basilea (Birsfelden)
Casa Nostra de Suïssa (Wallisellen)
Casa Nostra de Zurích (Zurích)
Centre Català de Lausana (Lausanne)

URUGUAI

Casal Català de Montevideo (Montevideo)

VENEÇUELA

Associació "Nova Catalunya" de Joan Orpí
(Barcelona-Anzoátegui)
Centre Català de Caracas (Caracas)

XILE

Agrupació d'Empresaris d'Ascendència
Catalana (Santiago de Xile)
Centre Català de Santiago de Xile
(Santiago de Xile)
Centre Català de Viña del Mar (Viña del Mar)

CARTULARI

Edita:
**Institut d'Estudis Històrics
Medievals de Catalunya.**

Direcció:
Jaume Bertomeu

Sots-Director:
Ramon Plana

Secretari:
Ignasi M. Busquets

Cap de Redacció:
Lluís Goberna

Coordinadora:
Lluïsa Goberna

Consell de Redacció i Col·laboradors:

Manuel P. Quintanilla.
Salvador Jordà.
Joan Panadès.
Josep de Cristina.
Àngel Gordon.
Isabel F. Bertomeu.
Margaret Escala

Redacció i Administració:

Vilamarí, 75 baixos int.
Barcelona 08015
Tels. 93 226 73 01
Fax 93 226 78 28
E-mail: estament@eresmas.com
<http://www.estament.eresmas.com>

Els articles signats són de la sola responsabilitat de l'autor.
L'equip del Cartulari no necessàriament ha d'estar
d'acord amb el contingut dels articles signats.

Editorial

Benvolguts amics .

Teniu a les vostres mans la darrera edició del Cartulari, el nombre quatre de la segona època del juny 2001, amb un resum de totes les activitats de L'Estament, l'Institut i La Unió d'Artistes.

Aquest semestre ha estat molt prolífic pel que fa a les activitats realitzades. Quant a l'Institut, s'ha fet una visita al Reial Monestir de Santes Creus amb una posterior Calçotada a la Vila de Montblanc. A l'interior trobareu un ampli reportatge. Igualment, s'ha col·laborat amb l'INSTECA en l'anyal Sopar de La Nit del Llibre. Tanmateix, i juntament amb La Unió d'Artistes, va realitzar una exposició individual de la pintora Lluïsa Goberna al Club Laietà de Barcelona.

Pel que fa a l'Estament, va celebrar el dia 27 d'abril d'enguany el XX Aniversari i la XV Solemne Investidura a la Basílica de Santa Maria del Mar, amb un posterior Sopar de Gala i Ball a l'Hotel Ritz de Barcelona.

Des d'aquí vull fer arribar a tots els nous membres de l'Estament la meva afectuosa benvinguda i personal felicitació. Així mateix, la meva felicitació i agraïment a tots els organitzadors, col·laboradors i assistents, que han participat en l'organització i realització de tots aquests actes.

Us desitjo a tots que tingueu unes bones vacances d'estiu, tot esperant estar amb vosaltres el proper mes de desembre en la nova edició del Cartulari.

Jaume Bertomeu i Julià

L'INSTITUT D'ESTUDIS HISTÒRICS MEDIIEVALS DE CATALUNYA

Aquest "Cartulari" és el portaveu de l'Institut. Aquesta és una entitat convenientment legalitzada i domiciliada al Cap i Casal de Catalunya, que té per finalitat aplegar als afeccionats a la història medieval de Catalunya i altres activitats del nostre País.

SUMARI

Pàg. 2.-	Casals Catalans.
" 3.-	Editorial, redacció.
" 4.-	Informa l'Institut i l'Estament.
" 5 i 6.-	Sopar de Germanor Nadal 2000.
" 7-8 i 9.-	Visita al Monestir de Santes Creus.
" 10-11-12- i 13.-	Reial Monestir de Santes Creus.
" 14 i 15.-	Sopar del Consell Suprem i Senat.
" 16 i 17.-	Investidura a Santa Maria del Mar.
" 18.-	Reportatge de la Investidura.
" 19.-	Catalans del Món.
" 20.-	Gastronomia i Comunicació.
" 21.-	Curiositats.
" 22.-	Conte.
" 23.-	Exposició de Pintura al Club Laietà.
" 24 i 25.-	Sopar de La Nit del Llibre.
" 26-27-28 29 i 30.-	Metafísica.
" 31.-	Passatemps.
Contraportada.-	Dibuix Nit del Llibre i Rosassa del Reial Monestir de Santes Creus.
Portada.-	Claustre del Reial Monestir de Santes Creus. Foto portada: David Ballesteros.

NOTÍCIES

L'Estament

Unió d'Artistes

INFORMA

L'Institut

El dia 20 de desembre de 2000.- L'Institut conjuntament amb l'Estament i la Unió d'Artistes va fer un sopar de Germanor i la presentació del Cartulari n°. 3, al Restaurant Àgora de Barcelona.

El dia 6 de març de 2001.- Reunió del Consell Suprem i Senat de l'Estament i posterior sopar junt amb amics i familiars al Restaurant Àgora.

El dia 10 de març de 2001.- Visita del Reial Monestir de Santes Creus i posterior calçotada al Restaurant Molí del Mallol de Montblanc.

El dia 22 de març de 2001.- Inauguració de l'Exposició de la Pintora Lluïsa Goberna. Al Club Laietà de Barcelona.

El dia 4 d'abril de 2001.- Sopar de La Nit del Llibre, l'Institut col·labora en la realització del mateix.

El dia 27 d'abril 2001.- Acte d'Investidura de Cavallers i Imposició de Llaços a Madones a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona i posterior sopar i ball a l'Hotel Ritz.

Des d'aquestes pàgines fem arribar un record per la

Senyora

Na Conchita Lazaro i Mesequer

Esposa del nostre bon amic i Germa l'Excm. Senyor

En Guifré Folch i Mariné

Que ens va deixar el dia 24 de maig de dos mil u.

El nostre sincer condol als seus familiars.

SOPAR DE GERMANOR NADAL 2000 I PRESENTACIÓ CARTULARI AL RESTAURANT ÀGORA

Pels volts de les Festes Nadalenques, el passat dia 20 de desembre, l'Institut juntament amb l'Estament i la Unió d'Artistes va fer un Sopar de Germanor i una nova presentació del Cartulari, la del segon semestre del 2000. El lloc escollit va ser el Restaurant Àgora, on vàrem gaudir d'un bon sopar i un excel·lent servei.

Assistents al sopar

A les postres, el President va fer la presentació de l'Equip de Redacció del

Assistents al sopar

Cartulari i com es habitual, es van repartir uns quants exemplars, entre tots els assistents, donant peu a una animada tertúlia.

La nostra revista va rebre nombrosos elogis, pel format i el contingut de la mateixa i això ens dona forces per continuar endavant fent properes edicions i buscant noves propostes, per intentar millorar-la cada vegada més.

Assistents al sopar

Després del sopar es va fer entrega del diploma de Membre de l'Institut al senyor En Gonzalo Luengo.

En Gonzalo Luengo rebent el Diploma

Seguidament es varen entregar dos Decrets de Senador de l'Estament als senyors N'Àngel Gordon i En Joan Panadès.

N'Àngel Gordon Rebut el Decret.

Per últim, i per acabar d'amenitzar l'acte, es van sortejar, entre els assistents un lot de 30 llibres, cedits pels escriptors: Núria Mínguez, Àngel Gordon i la llibreria Karma.

En Joan Panadès rebut el Decret.

Assistents al sopar.

I tot seguit es van sortejar tres quadres dels pintors Lluïsa Goberna, Antonio Collado i Javier Quintanilla.

Assistents al sopar.

De forma Improvisada, Antonio Collado, va pintar i signar un plat que també es va sortejar com a cloenda d'aquest sopar de germanor.

Assistents al sopar

REPORTATGE DE LA VISITA DE L'INSTITUT AL REIAL MONESTIR DE SANTES CREUS

10 de març de 2001

Sense dubte que tenim sort amb el temps; la cultural visita al Reial Monestir de Santes Creus, va ésser en un dia d'hivern més aviat primaveral. Tan sols la tornada, varen caure quatre gotes.

Aquesta vegada érem uns quants més que el dia de la visita al Museu Picasso de Barcelona. Vàrem sortir puntualment de la Plaça Catalunya amb un autocar que semblava acabat d'estrenar-se. Després d'una breu parada, vàrem arribar al Monestir cistercenc. La història la trobareu molt detallada dintre del Cartulari, la qual és molt interessant ja que la nostra revista s'envia a tots els Casals catalans del món. Els que vàrem personalitzar la visita ja tenim un resum de la història del Monestir en un fullet que va ésser repartit a tots els assistents.

Plaça de Sant Bernat.

Algunes coses a destacar són la grandiositat del Reial Monestir, on a l'entrada de la gran plaça de Sant Bernat es troben les parades dels molts venedors de productes alimentaris, molts d'ells

Acabada la visita també varen fer el seu negoci amb les compres de la nostra expedició.

Un grup durant la visita

Un magnífic audiovisual, que ens va sorprendre a tots per la seva enginyosa i original presentació, ens va donar la benvinguda. Esperàvem veure com a tot arreu, un passí de diapositives o vídeo explicant la història del Monestir i ens vàrem trobar amb una magnífica escenificació de les diferents activitats del Monestir a través de la seva història. Mentre fèiem el recorregut era com si haguéssim entrat en un altre temps, 700 o 800 anys endarrere. Va ser un audiovisual interactiu molt interessant i digne de veure. Us el recomanem.

Una vegada acabat l'audiovisual, ens vàrem trobar amb una simpàtica i sobre tot competent guia que ens va donar una completíssima i interessant explicació, durant tot l'ampli recorregut, de la història del Reial Monestir cistercenc de Catalunya. Alguna de les moltes coses que ens va explicar va ésser demostrada al moment: segons de silenci, i efectivament, tan sols se sentia el soroll de l'aigua dels sortidors i el cant dels ocells. Un altre cosa interessant i que molts coneixeu, de haver-ho vist a altres Monestirs i Esglésies, es la marca, el símbol que els picapedrers deixaven a la pedra, era podríem dir, la seva firma, un símbol que també pels estudiosos del tema esotèric, tenia un significat.

La guia explicant.

Fa 160 anys que no hi ha vida monacal (des de l'exclaustració del 1835), però tot el recinte respira un aire de pau i serenor que tots voldríem pel món sencer. I podem posar com a comentari les paraules de la guia en relació a temes genèrics: "Amor a Déu o temor de Déu".

També vàrem veure la Capella de la Trinitat on sempre hi ha llum, perquè segons la guia ens va explicar, el sol entra per part de llevant per una finestra i entra per part de ponent per l'altra. A l'absis central de l'església s'hi troba una magnífica rosaza del segle XII,

amb transició del romànic al gòtic i moltes altres meravelles, l'explicació de les quals trobareu dins aquest mateix Cartulari.

La visita va durar unes tres hores i es pot considerar una de les més importants que ha fet l'Institut.

Un grup preparat per la calçotada

Després ens traslladàrem a la vila de Montblanc, la història de la qual ja està explicada en el Cartulari corresponent a la visita del Monestir de Poblet.

Com que la gana començava a aparellar-se amb la cultura, ens vàrem dirigir al restaurant "Molí del Malloí". Un lloc molt típic com podeu veure per les fotos, on ens van servir la típica (i quasi mítica) calçotada, seguit d'un exquisit i completíssim dinar.

Un grup en el Restaurant.

Després d'unes paraules del Director del Cartulari, es varen atorgar a les senyores Isabel Galindo a l'escriptora Núria Mínguez i al senyor Àngel Gordon, els diplomes d'Acadèmics de l'Institut.

A continuació els que varen voler, anaren a donar una volta per la vila. I sobre les 18 hores, més o menys, agafàrem l'autocar

En el Restaurant "Moli del Mallol".

Durant la calçotada.

Brindant.

de tornada a Barcelona, arribant contents i satisfets i sense ganes de sopar gaire.

Fins la propera, amics.

LLUÍS GOBERNA I CASACUBERTA

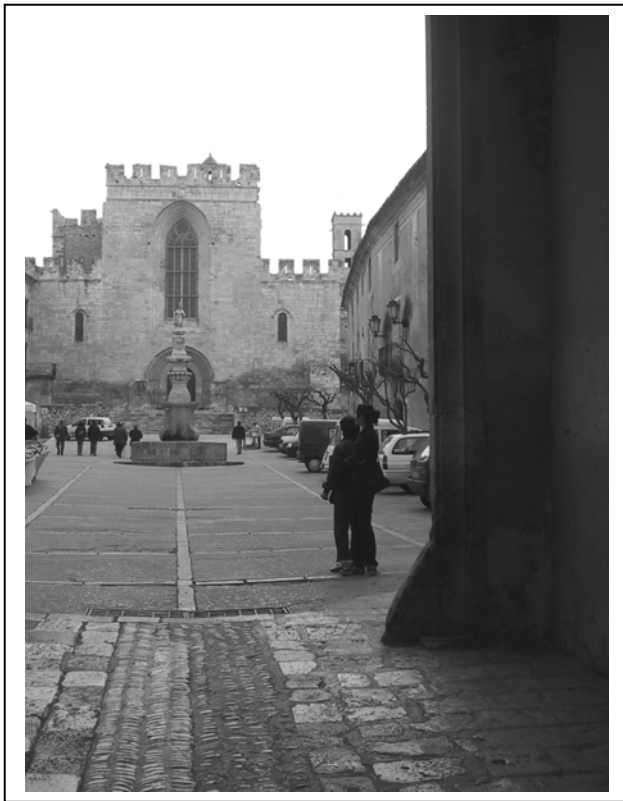
*Reportatge fotogràfic:
Lluïsa Goberna
Joan Panadès
Joan Arxé*

Un grup en el claustre.

REIAL MONESTIR DE SANTES CREUS

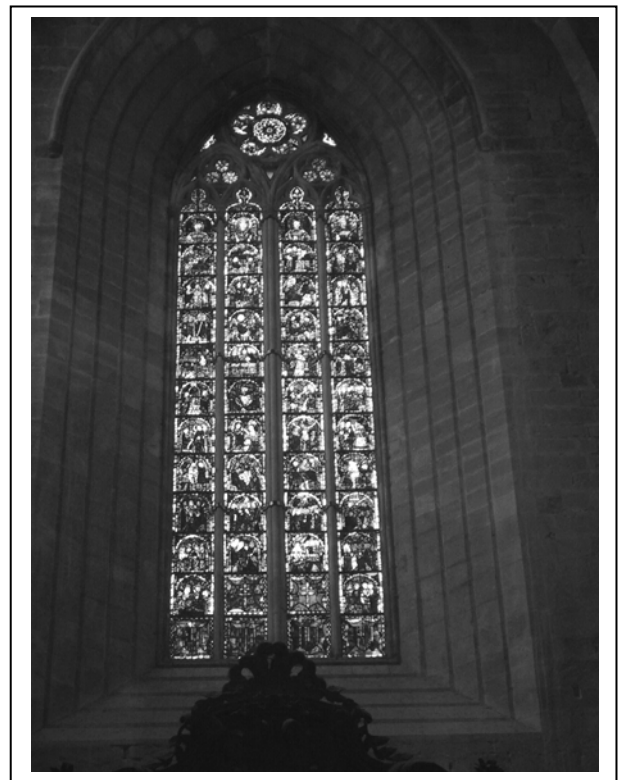
Aquest gran monestir cistercenc de Catalunya, l'antiga abadia de Santes Creus, és situat vora el riu Gaià, dins el terme municipal d'Aiguamúrcia (Alt Camp). Va ser fundat el 1150-1168 i declarat monument històric el 1921.

Entrada a la plaça de St. Bernat.

L'antic conjunt monacal consta de tres recintes. El portal d'accés del primer recinte s'obre a la plaça on hi ha l'església barroca de Santa Llúcia, beneïda el 1741. A través de la monumental porta Reial o de l'Assumpta, barroca, de la fi del s. XVIII, amb tester curvilini i esgrafiats, s'entra al segon recinte. Dóna a la gran plaça de Sant Bernat, dita així per la font monumental que hi ha, del s. XVIII, coronada per una estàtua de

sant Bernat Calbó, que va ser un dels grans abats (1226-33) del monestir i conseller de Jaume I. A ambdues bandes de la plaça urbanitzada a la primeria del XVII, hi ha els edificis que albergaven dignitats del monestir i monjos jubilats, ornamentats amb esgrafiats, avui habitatges particulars. El més remarcable és el Palau de l'Abat, construït per l'abat Jerònim de Contijoch (1560-93), amb un petit claustre.

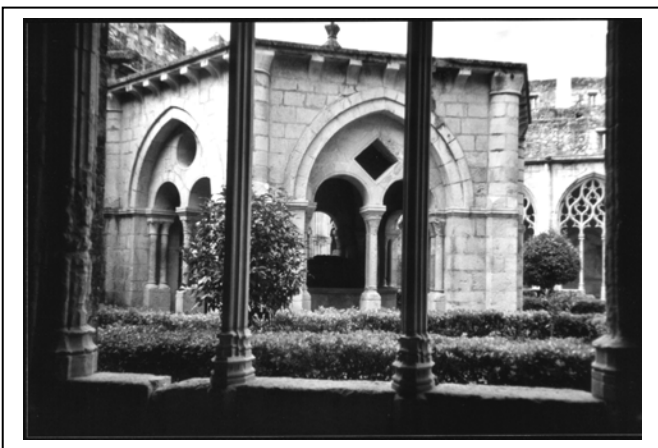

Vitralls.

L'església. Al fons de la plaça de Sant Bernat, hi ha la bella façana emmerletada de l'església, amb portal de mig punt ornat amb un feix d'arquivoltes fines i, a sobre seu, un gran finestral apuntat, amb vitralls trescentistes dels

millors de la Península. El temple va ser començat el 1171, però es va construir bàsicament sota l'abadia de Bernat d'Argent (1200-1222). És una església típicament cistercenca, de tres naus, transsepte i cinc absis a llevant, carrats, força més destacat el central, a la part superior del qual s'obre una bella rosassa romànica. El cimbori que hi ha a sobre el creuer és del s. XIII avançat i va ser reformat al s. XVIII. Dels vitralls laterals molts són antics, del s. XIII.

De l'interior del temple, el més important són els dos monuments funeraris que hi ha al creuer, testimonis dels temps brillants que va viure antigament el monestir. Són les tombes de Pere el Gran i de Jaume II i la seva muller Blanca d'Anjou. El de Pere el Gran té un vas romà de porfir roig, que segons la tradició va ser portat de Sicília, bé que un prestigiós arqueòleg alemany, Helmut Schlunk, va suggerir fa pocs anys que podia haver estat portat del mausoleu constantinià de Centelles (Tarragonès). El vas descansa sobre uns lleons de marbre i és coronat per una tapa decorada amb escultures gòtiques. La tomba està situada a l'interior d'un templet amb belles ogives i fins calats i traceries. A cadascun dels seus angles, a la base dels pinacles, hi ha un dels símbols dels evangelistes, esculpits a manera de gàrgoles. Hi forma parella el sepulcre de Jaume II i la seva muller Blanca, amb les imatges jacentes d'ambdós, esculpides pel mestre Pere de Bonull (sembla, però, que d'altres escultors hi van participar) el 1314. Està situat també dins d'un templet ornat amb traceries i pinacles.

Templet del lavatori-Claustre.

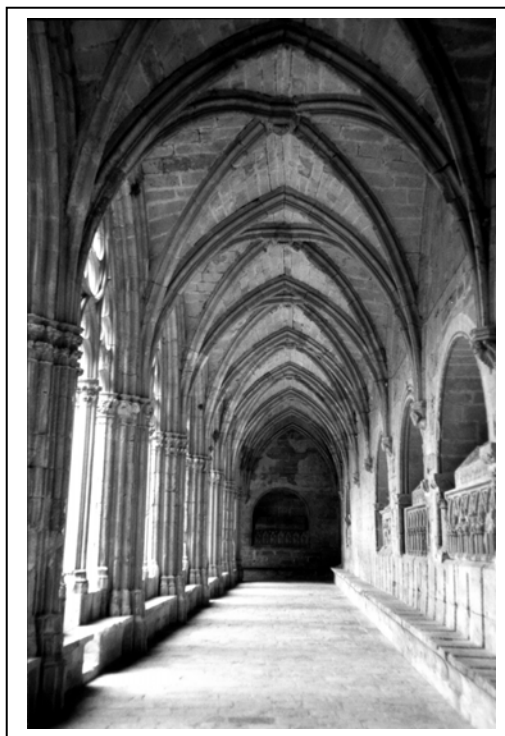
El claustre. Té l'entrada a la dreta de l'església

desde la plaça de Sant Bernat, a través de la Porta Reial. De planta rectangular, i amb el

Claustre.

templet hexagonal del lavatori de tipus cistercenc, el claustre de Santes Creus està situat al sud del temple. Són notables les filigranes esculpides als capitells i calats de les ogives.

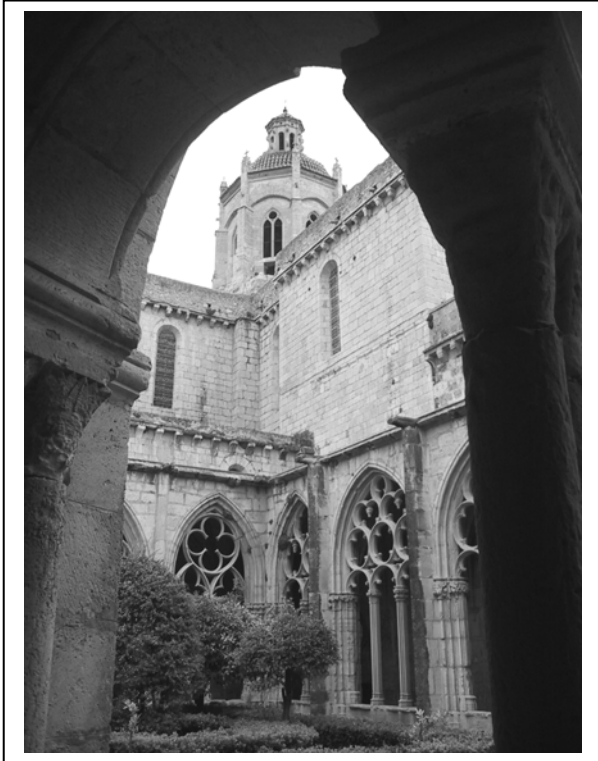

Claustre.

La seva primera pedra va ser posada el 1313 i va ser acabat el 1314, gràcies a l'ajut del rei Jaume II. Les ales més antigues són la de

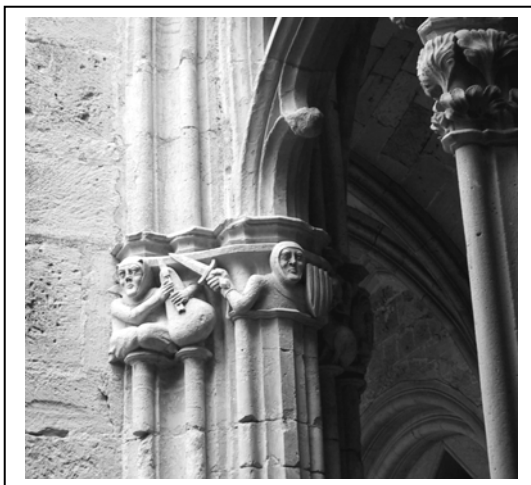
llevant, a la qual s'obre la sala capitular, i la de tramuntana, adossada al temple, totes dues de

traçat geomètric. El 1332 va ser contractada l'obra de l'anglès Reinard de Fonoll, que hi va aportar una fantasia extraordinària, juntament amb la introducció de la traceria flamígera (que imita o recorda la figura de les flames).

Claustre.

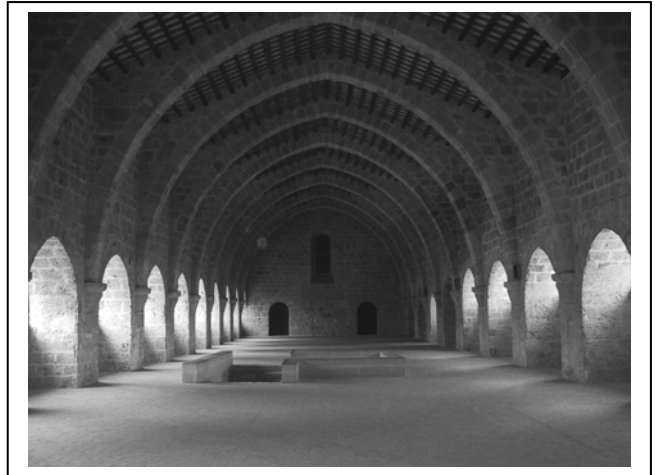
El mateix escultor es va retratar a la galeria de llevant. D'altra banda, tot i la presència d'una temàtica semblant a les quatre galeries, s'hi destria la mà de dos altres mestres.

Detall del Claustre.

El dormitori de Santes Creus, que comunica amb el claustre per una escala curta i que avui

és utilitzat com a sala de concerts, és una nau rectangular espaiosa, coberta amb embigat a doble vessant sobre arcs de diafragma apuntats. Al claustre s'obre també la Sala Capitular, que va ser beneïda el 1331, coberta amb voltes de creueria.

Dormitori.

Claustre posterior, té forma rectangular amb sòbries arcades apuntades (muntat al s. XVII en aquest emplaçament, es dubta de si provenia del mateix monestir o del de Bonrepòs, al Montserrat -Priorat- els béns del qual es van repartir Santes Creus i Scala Dei).

Claustre posterior.

Al seu voltant, hi ha el celler, de grans proporcions, el refectori, la cuina i el Palau Reial, edificat per ordre de Pere el Gran el 1280 i refet entre el 1332-36, el 1390 i el 1418. Són especialment notables la galeria gòtica, el pati i l'escala, i també l'acabat dels detalls constructius i l'ornamentació escultòrica. Al sostre del vestíbul hi ha l'escut de l'abat Porta

(1380-1402) i als sostres de fusta policromats els de l'abat Ferrara (1347-75) i d'Elionor de Sicília, tercera muller de Pere el Cerimoniós. Rera el palau hi ha muralles emmerletades. Tota l'obra de fortificació del monestir es va fer entre el 1375 i el 1378.

A llevant del **claustre posterior** hi ha encara la capella de la Trinitat, romànica, amb restes de la primera església monacal.

Claustre posterior.

Reportatge fotogràfic:

Lluïsa Goberna i David Ballesteros.

Bibliografia:

Pedres i Figures –Descobrir Catalunya–.

Vista del conjunt del Monestir.

ESTAMENT DE CAVALLERS NOBLES DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA

SOPAR DEL CONSELL SUPREM I SENAT

El dia 6 de març de 2001 va tenir lloc l'anyal Reunió-Sopar del Consell Suprem i Senat de l'Estament al Res-

Reunió del Consell Suprem i Senat.

taurant "Àgora" del carrer Calàbria de Barcelona, que va tancar les portes per a nosaltres.

Durant el sopar.

L'acte va començar amb la reunió dels Membres del Consell Suprem per tal de deliberar l'ordre del dia següent :

1r.- Lectura i aprovació de l'Acta de la darrera reunió (any 2000).

2n.- Celebració de la XV Investidura i XX Aniversari de l'Estament.

3r.- Precs i preguntes dels assistents.

Srs. Dick, Bertomeu i Busquets.

Es va acordar per unanimitat la celebració de la Investidura a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, i el posterior Sopar i Ball de Gala a l'Hotel Ritz de la mateixa ciutat.

Srs. Borràs, Plana, Collado i Busquets.

Així mateix, el Gran Mestre va comunicar la seva voluntat de nomenar per Decret a l'Excel·lentíssim Sr. N'Àngel Gordon i Ferrer com a

Coordinador General de la XV Investidura.

Srs. Folch, Bertomeu i Gordon.

Seguidament es van incorporar a la reunió els membres del Senat, que varen ser detalladament informats dels acords adoptats i van donar la seva conformitat als mateixos. Després, el Gran Mestre, assistit pel Secretari, va procedir a l'entrega de Diplomes de Senadors a distingits membres de l'Estament pel seu recolzament i dedicació a la nostra Institució.

Srs. Plana, Bofill, Bertomeu i Busquets.

Abans de sopar, l'Estament va obsequiar a tots els assistents, Consell Suprem, Senat, així com als seus familiars i amics, amb un generós i entretingut aperitiu. L'aco-llidora vetllada va concloure satisfactòriament ja ben entrada la matinada.

Estament

Membres del Consell Suprem i Senat.

**ESTAMENT DE CAVALLERS NOBLES
DEL
PRINCIPAT DE CATALUNYA**

**ACTE D'INVESTIDURA DE CAVALLERS I
IMPOSICIÓ DE LLAÇOS A MADONES
A LA BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR
DE BARCELONA
27 d'abril 2001
FESTIVITAT DE LA
MARE DE DÉU DE MONTSERRAT**

Inici Cerimònia

Benedicció Insignies

Interior Basílica

Consell Suprem

Assistents a la Cerimònia

Interior Basílica

Madones

Grup d'Investits

Grup d'Investits

ESTAMENT DE CAVALLERS NOBLES DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA

ACTE D'INVESTIDURA DE CAVALLERS I IMPOSICIÓ DE LLAÇOS A MADONES A LA BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR DE BARCELONA

El dia vint-i-set d'abril d'enguany, festivitat de la **Mare de Déu de Montserrat**, l'Estament va celebrar la Solemne XV Investidura de Cavallers i Imposició de Llaços a Madones, coincidint amb el XX Aniversari de la nostra Entitat.

A la porta de l'Hotel Ritz de Barcelona, es varen posar dos autocars a disposició dels assistents per tal de portar-los fins a la Basílica de Santa Maria del Mar. L'acte va començar amb la benedicció de les condecoracions. Els nous membres, Cavallers, Grans Oficials, Grans Creus i Madones, varen ser cridats per a procedir al seu creuament, ascens i imposició de llaços, respectivament. Posteriorment es va celebrar la missa i el Mossèn va donar la benvinguda als nous membres.

L'acte, que va comptar amb l'assistència de tres-centes persones, va ser acompanyat en tot moment per un Cor de trenta veus i l'Organista de la Basílica.

En acabat, tots pujaren als autocars en direcció a l'Hotel Ritz de la Gran Via de les Corts Catalanes. Allí es va poder gaudir d'un aperitiu i posterior Sopar de Gala.

A les postres, el Gran Mestre va prendre la paraula per felicitar i donar la benvinguda als nous membres, agraint la presència de tots els assistents, en

especial als que havien vingut des de Madrid. Tot seguit va dir unes paraules el Professor Joan Panadès, i posteriorment es procedí a l'entrega dels Diplomes als nous ingressats i de rams de flors a totes les senyores.

Al final va començar l'actuació dels músics, que van fer ballar a tothom molt animadament durant una llarga estona. Cap a dos quarts de quatre va acabar la festa.

En total varen ser setze les persones que van ingressar i ascendir en grau a l'Estament. Des d'aquí la nostra més sincera benvinguda a tots ells. Us esperem a tots a la propera Investidura.

SOLUCIÓ PASSATEMPS

ARAGO - BALMES.
PARÍS - TAMARIT - CALABRIA - MALLORCA
MANSO - URGELL - BORRELL - ROSELLÓ

CATALANS DEL MÓN

D'una ploma Canadencsa

La població de Canadà és molt diversa. Un grup que es destaca moltíssim és el dels nadius. Aquest grup és molt divers, amb subgrups. La constitució canadencsa del 1982 reconeix tres grups de nadius; Natiu, Inuit y Metis. Mentre que el coneixement dels nadius i els inuit ha crescut, menys se sap dels metis. El terme "metis" ha estat utilitzat per descriure la gent d'arrels nadiunes i europees. Els metis no és consideren ni nadius ni blancs i celebren els seus dos patrimonis mitjançant el llenguatge, vestits, música, ball i espiritualitat. La presència dels metis és més forta a les praderies. Són els més urbanitzats del tres subgrups. El 65% viu en centres urbans com Winnipeg, Edmonton, Saskatoon, Calgary i Regina.

Aquesta gent, els nadius en general, eren la primera gent a la terra que avui en dia és coneguda com Canadà, en l'era del gel. Eren caçadors que travessaren des de Àsia i viceversa via un pont terrestre que avui en dia esta submergit pel mar de Bering. Malgrat el debat que existeix entre alguns arqueòlegs de com els humans poden haver vingut a aquesta terra, el primer lloc d'ocupació es pot trobar en Bluefish Caves

(les coves de Bluefish) en el Yukon; artefactes que tenen al menys 12.000 a 17.000 anys s'han trobat allí. Més al sud a les zones tropicals, recentment les troballes amerindies es remunten fins a 35.000 anys.

Quan les glaceres de l'era del gel degut al clima es fongueren, els poblats humans s'escamparen pel Canadà i gradualment, aquests primers canadencs han desenvolupat formes de viure basats en el medi ambient. Obtenien l'aliment mitjançant la caça, la pesca i en el cas dels de l'est, per l'agricultura. Ja quan els exploradors europeus havien arribat a Canadà, els nadius ja tenien ben desenvolupada una estructura d'intercanvi, l'art, llenguatges, com escriure, creences religioses, lleis i govern.

L'1 d'abril 1999, el territori de Nunavut va ser establert oficialment, amb el seu propi govern territorial que inclou una assemblea legislativa dins de l'estat federal canadenc. L'establiment d'aquest territori federal dóna el poder als Inuits de l'àrtic central i l'est. La transferència de l'administració que estava controlada per el Territori del nord-oest de, per exemple, programes de cultura i seguretat social, estarà complet per l'any 2009. Nunavut és un territori amb 1.900.000 km² però només 350.000 km² és terra. La població total d'aquest territori és d'aproximadament 22.000 persones de les quals 17,500 són Inuits. El 70% de la població canadencsa de inuits viu en aquest territori. La densitat de la població es 0,01% en contrast amb Ontàrio de 11,0%, Espanya 75%, Xina 120,4% i Alemanya 220%.

ISABEL F.BERTOMEU I GALINDO
Acadèmica de l'Institut.

Obra original de Cecil Youngfox, artista natiu nascut a Ontàrio el 1942, de pares **Ojibway i Métis**. Va rebre l'Orde Aborigen del Canadà, per la seva contribució a la preservació del patrimoni autòcton. Va morir el 1987

GASTRONOMIA I COMUNICACIÓ

Pel
Professor
Joan Panadès

Presentem per primera vegada una nova secció.

Es tracta de Gastronomia i Comunicació. "Creieu que existeix millor combinació?"

Des dels temps més remots han estat els banquets llocs d'important comunicació. Fins i tot de miracles, no oblidem les bodes de Canà, que es comenten a la Bíblia. I què no en podem dir dels cèlebres banquets dels grecs (Plató parla primer del banquet que de la retòrica als seus diàlegs) i dels romans...

Sopars íntims amb la parella...

Quasi tots els components d'un banquet, per si sols, permeten comentaris: el peix, la carn, la caça, etc.

Altres, per les seves propietats i característiques, donaran per a un escrit monogràfic amb una, dues o tres parts: el pa, els vins, el cafè, el te, els formatges...

Aquesta secció constarà de:

Una frase o un refrany relacionat amb el tema.

Definicions "molt curtes".

Temes de conversa, "diàlegs", "millors acudits".

Comentaris sobre llibres de cuina.

La cloenda es farà amb una ANÈCDOTA SEMÀNTICA.

La frase d'avui:

A un que tingui gana,
dóna-li primer de menjar i
després parla-li del que sigui;
si comences parlant-li,
sigui del que sigui,
fracassaràs, no ho dubtis.

Jean Anhouil

BREUS DEFINICIONS:

Què entenem per gastronomia: Segons els diccionaris en ús, és l'art de preparar un bon menjar, l'afecció a menjar bé, amb satisfacció.

Què entenem per comunicació:

Segons els diccionaris en ús, és l'acció i el procés de transmetre un missatge, amb establiment d'una relació i una interacció socials. És transmetre, fer conèixer alguna cosa a algú. Comunicar una notícia a algú. És fer participar d'allò que hom posseeix, fer-ho comú. Comunica la seva joia als qui l'envolten. És entrar en relació d'idees, d'interessos, etc. amb algú.

Un acudit relacionat amb el tema:

Un gran camió amb remolc arriba a la duana. Els duaners han rebut ordres molt estrictes perquè controlin tot el que té a veure amb els aliments a fons.

- Què hi porta al camió? –li pregunta l'oficial duaner.
- Òstres –respon el conductor.
- Quantes?
- Trenta mil dotzenes.
- Obri-les!

Un llibre: *Els bons greixos*, de Jean-Marie Bourre, de Biblioteca Mondadori, serà comentat en altres articles.

Una anècdota semàntica:

Carajillo. Malgrat les llargues polèmiques a què la nostra gent és tan aficionada quan es tracta de curiositats de la llengua, aquest és el mot que usa pràcticament tothom a qualsevol bar del nostre país i que designa una beguda resultant de combinar cafè amb conyac, rom, anís o altres begudes alcohòliques. No en serveixen als bars "fins" ni a molts restaurants. Etimològicament, pot venir de "coraje" (segons algú, els negres de Cuba en deien "corajillo" perquè els donava un cert coratge), o d'un carreter apressat del Ripollès que demanava el cafè i el conyac junts per córrer més i deia: "Va, que ara guillo!"

Detall de Las Bodas de Caná de Veronés

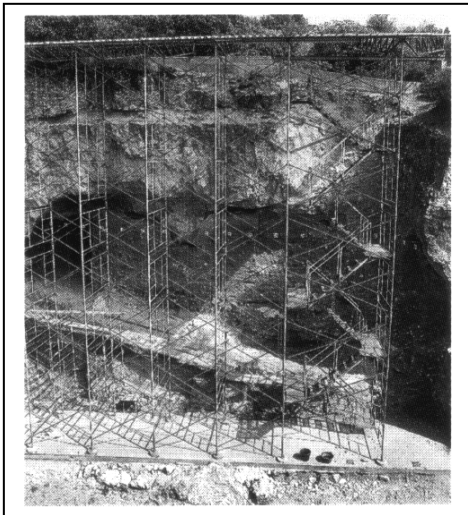
CURIOSITATS

Hi ha un llibre "A world of our own. Women as artists". "Un món propi. Les dones com artistes". Que recull el llarg camí que les dones artistes han hagut de recórrer per sentir-se reconegudes.

A l'Ateneu, el professor de la Universitat de Lleida, el Sr. Jordi Bolós, va presentar l'obra "La vida quotidiana a Catalunya en l'època medieval", centrada en els segles XIV i XV.

La indústria puntaire catalana sembla que comença a desenvolupar-se durant el segle XVI. Els focus principals foren amb Barcelona, el Pla del Llobregat, la costa del Maresme i el Penedès.

Els nostres avantpassats no es podien pas imaginar que un milió d'anys després, els seus ossos serien desenterrats amb admiració. Les excavacions arqueològiques, tan Atapuèrca com a Barcelona, es poden convertir en atraccions més apassionants i molt més constructives que les de qualsevol Parc Temàtic.

Excavacions de Atapuèrca

La Fundació Francisco Godia , va obrir les seves portes perquè la gent conegui una bona mostra de l'art medieval, formada per més de cent peces entre pintures i escultures.

El desembre de l'any passat, Vic va evocar l'edat mitjana amb músics i ballarins, que van donar relleu al tradicional mercat medieval de Vic.

L'illa de Sardenya, ancorada en la nostàlgia del seu passat, la "bella dorment" com es coneix; l'Alguer "la petita Barcelona" que Carles I va definir com bonica i ben plantada, és un dels llocs on encara es conserva i es parla el català.

Port de l'Alguer.

Actualment l'activitat humana està alterant els processos ecològics i els paisatges. El nostre país compta amb una diversitat i riquesa d'ecosistemes que el converteixen en una de les de més valor natural d'Europa Occidental. Per preservar aquest patrimoni únic i poder gaudir-ne ara i en el futur, treballa la Fundació Natura.

Al Museu de les Arts Decoratives (Palau Reial de Pedralbes) s'inicia amb una selecció de peces que evocuen el caràcter Teocèntric del món medieval. Entre els objectes exhibits n'hi ha d'àmbit civil i religiós. Un flascó i dues arquetes hispano-àrabs, ens mostren la interrelació de cultures a la Península.

El Museu de Ceràmica (també al Palau de Pedralbes) acull la col·lecció més significativa de les peces realitzades pels àrabs a final del segle XI, la grandiositat de les obres medievals, etc... Visiteu-lo.

La Fundació "la Caixa" i l'Ajuntament de Cornellà, van apropar al visitant a les feines de recerca arqueològica, demostrant que els primers pobladors humans de Catalunya es varen establir a Cornellà.

Recopilació i extracte de diverses fonts que parlen de la Història del nostre país.

CONTE

Jo vaig veure un ocell volar. I entre les seves ales veié la il·lusió de l'espai. Cadascun dels seus aletejios era una explosió de vida, d'ansietat, d'eufòria per ésser això, un ocell.

El cel blau es barrejava entre les seves plomes i la Immensitat l'omplia.

Per fi havia deixat el niu ! d'ara en endavant, tot anava a ser realització: seria el més bonic ocell cantor, el del més bonic plomatge, l'ocell que tots es mirarien i del que envejarien la seva llibertat.

No només jo vaig veure l'ocell. També un falcó es va fixar en el seu llustrós plomatge i en la suavitat i despreocupació del seu vol. Com un dard, es precipità sobre l'innocent ocell i li clavà una de les seves fortes urpes. L'ocell, espantat, com va poder, es refugià entre les espesses fulles d'un arbre proper, agraint-li a aquest que hagués estat allí.

I va comprendre que els arbres, llevat de no volar com ell, eren igualment formosos i útils.

I va pensar que si el seu plomatge no fos tan bonic i brillant el falcó no hauria topat amb ell. Així pensant, decidí embrutar les seves plomes per tal de no ésser tan visible als enemics com el falcó. I mentrestant, enfangava les plomes a la vorera d'un riu proper, i cantava, alegrement, per haver trobat una solució tan eficaç i ràpida.

Els seus cants, que eren bonics, foren escoltats per un vailet que estava allí jugant. I tant li va agradar el cantar de l'ocell, que acordà posseir-lo. I apropant-se, li llançà una xarxa que, envoltant-lo, no li va deixar alçar el vol.

L'ocellet no va entendre com, havent dissimulat el seu aspecte, l'havien tornat a atacar. I així pensant, es trobà presoner en una gàbia, essent tal la seva tristesa que caigué malalt i ja no va cantar més.

El captador, en veure el que succeïa amb l'ocell, i donat que així ja no li servia, el deixà en llibertat.

El nostre ocell, en trobar-se novament lliure, va travessar el cel com una fletxa.

Gràcies, Déu meu !, va dir. Ja sé que no haig de lluir com l'or, ni cantar com els àngels, per a poder ésser lliure.

I així pensant i volant, no s'adonà de que més avall, a terra, un home amb una espècie de pal entre les seves mans, l'assenyalava.

De sobte, una explosió. El dolor i el foc que sentia entre les seves carns li anunciaren que tot s'acabava per a ell.

I així, tot pensant en que n'és d'absurd ésser un ocell, expirà.

Jo vaig veure un falcó, aprendre a capturar a les seves preses.

I vaig veure a un nen, aprendre a reconèixer l'alegria i la bellesa de la llibertat i el patiment d'ésser engabiat.

I vaig veure a un caçador ignorar la bellesa de la vida i la mort.

I vaig veure a un ocell, que no va conèixer la seva real vàlua.

Àngel Gordon

EXPOSICIÓ DE PINTURA AL CLUB LAIETÀ

El passat 22 de març, es va inaugurar al Club Laietà de Barcelona una exposició de pintura de LLUÏSA GOBERNA, membre de la Unió d'Artistes.

L'obra estava composta per 27 quadres, de diferents tècniques, oli, aquarel·la, acrílic i altres tècniques mixtes.

Sr. i Sra Arxé, Sr. Viladot, Sr. Busquets i Sr. i Sra. Deltell.

La seva pintura és difícil d'encasellar-la en algun estil definit, doncs aquesta obra pictòrica és sobretot molt imaginativa amb la forma i la tonalitat dels colors, tot un món particular de l'artista, molt propi. Però si l'haguéssim de definir podríem dir que pot ser una pintura plena de simbolismes i sobretot molt lliure, sense forma-

lismes, més propera de la espontaneïtat creativa, que de tecnicismes pictòrics.

N'Aurea Arroyo, Lluïsa Goberna i Jaume Bertomeu

Va presentar l'exposició l'Assessora Artística del Club Laietà, la senyora Aurea Arroyo i també membre de la Unió d'Artistes, dirigint unes paraules de benvinguda als assistents i també a la persona i obra de l'artista, fent-li entrega d'un ram de flors i un poema dedicat escrit per ella mateixa.

Professor Panadès, en el seu parlament.

Seguidament el professor d'oratoría Joan Panadès, per cloure l'acte, va dedicar unes paraules a la pintora i a la seva obra.

Tot seguit es va servir un vernissatge a tots els assistents.

SOPAR DE LA NIT DEL LLIBRE

Barcelona, 4 d'abril de 2001

Prop de cent persones van assistir al sopar de la Nit del Llibre que es va celebrar per tercer any en un club privat de l'avinguda Diagonal de Barcelona.

El sopar va ser un acte ple d'activitats i de sorpreses. El seu presentador va ser el prestigiós periodista i locutor Salvador Escamilla, el qual, una vegada saludats els assistents, va cedir la paraula a l'organitzador d'aquests sopars, el senyor Joan Panadès, president de l'Associació Catalana d'Oratòria J. P. i fundador de l'Institut de Tècniques de la Comunicació Oral.

Ignasi Riera, Dolors Ayats, Joan Masip

Després d'unes paraules de benvinguda, Joan Panadès desitjà a tots els presents que tinguessin una agradable vetllada i inicià l'acte.

A continuació, Salvador Escamilla va llegir les cartes d'adhesió a la Nit del Llibre, destacant-ne la de la revista *Clara*, la de la Real Acadèmia de Bones Lletres i la del conseller de cultura de la Generalitat de Catalunya, l'Honorable Senyor Jordi Vilajoana. Com a invitats d'honor, presentà a Josep Brunet, director de la biblioteca Arús, Sergi Dòria, crític del diari *ABC*, Manuel Gràcia López, president del Gremi de llibreters de vell de Catalunya, Jordi Porta, director de la Fundació Jaume Bofill, i Braulio Revilla, conseller editorial de nombroses revistes.

Seguidament, es va procedir al sorteig del dibuix original del díptic de la Nit del Llibre, realitzat per a pintora Luïsa Goberna. Curiosament, aquest dibuix va recaure en la persona de Joan Santamaria, nét del fundador de la Penya Literària Santamaria, que col·laborava en aquest acte.

Assistents a l'acte

Després, va tenir lloc un *sketch* de caràcter còmic amb l'objectiu de mostrar la importància de les pauses i dels silencis en la lectura d'una poesia de Núria Mínguez, que prèviament havia estat repartida entre tots els assistents.

A partir del cafè, començaren els comentaris de les "tres senyores i un senyor", que va ser la part més destacada de la nit. Les intervencions es van fer segons l'ordre del programa, que és el següent:

- **Dolors Ayats**, llicenciada en filologia catalana i en ciències de la informació, i professora de literatura catalana.
- **Núria Mínguez**, farmacèutica i novel·lista.
- **Maria de la Pau Janer**, escriptora i presentadora de televisió.
- **Ignasi Riera**, escriptor.

Assistents a l'acte

Tant la novel·lista Núria Mínguez com l'escriptora i radiotelevisiva Maria de la Pau Janer van defensar, amb paraules molt encertades, el llibre i la seva lectura, principalment de la novel·la.

Per la seva banda, la professora Ayats va denunciar que l'estudi actual de la literatura catalana ha quedat relegat als crèdits optatius i a una programació primíssima, fet que ens hauria de preocupar.

Joan Barrera dirigí amb molt d'encert, i no sense controvèrsia, un col·loqui apassionat i en alguns moments irònic.

Ignasi Riera, que ja havia intervingut com a "senyor" en el diàleg amb les tres senyores, va atemperar i suavitzar la discussió amb unes paraules molt adients.

Una de les intervencions de la nit, inicialment difícil de contestar, va ser la d'Àngel Gordon, president de l'entitat adherida Associació Catalana i Espanyola de Parapsicologia, i autor de molts llibres, quan va definir amb la màxima exactitud el que és la parapsicologia avui.

Sergi Doria, Joan Panadès i M. de la Pau Janer

En aquest col·loqui no hi van faltar intervencions de membres del Centre d'Agermanament Occitano-català, entitat també adherida a la Nit del Llibre, l'última de les quals va ser la pregunta: Quo vadis, Catalunya?

Va tancar l'acte Joan Panadès, en to humorístic, dient que si bé difícilment els amics i menys encara els coneguts no s'atreveixen a demanar-nos un parell de sabates per endur-se-les uns quants dies, en canvi molts ens demanen un llibre de la pròpia biblioteca i no sabem mai dir-los que no. També va afegir que Ver-nard Pivot, el gran defensor del llibre a través del seu programa a la televisió francesa durant vint-i-vuit anys, va manifestar que el llibre segueix sent en l'actualitat un vehicle imprescindible de transmissió de coneixements i de sentiments.

En Joan Santamarla rebent el quadre de la seva autora Luïsa Goberna

Per acabar, Joan Panadès preguntà si algun dels presents havia sentit a parlar que al cel hi hagués llibres o biblioteques, i parodiant un vers conegut, va acabar dient: "obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans per poder llegir tots els llibres que no he pogut llegir abans".

Núria Mínguez, Ignasi Riera i Dolores Ayats

No podem oblidar en aquesta petita crònica la col·laboració en la realització de La Nit del Llibre de l'Institut d'Estudis Històrics Medievals de Catalunya. A l'acte va assistir un nombrós grup de l'Institut, presidit per Jaume Bartomeu, i amb la presència del seu secretari, Ignasi Busquets.

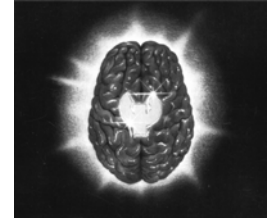
Carmen Rossell i Agustí Rodes, productora i director del programa "Protagonista, el llibre", van assistir en representació d'Onda Rambla.

Margaret Escala

METAFÍSICA

Pel
PROFESSOR
ÀNGEL GORDON I FERRER

... I una vegada realitzada la tasca proposada, varen sonar les trompetes de recollida. Tornàvem a casa. Tots es van agrupar: els Agricultors, els Pescadors, els Fabricants, els Tècnics i els Guerrers. Una nova missió havia finalitzat.

Altrament, aquesta feina havia estat diferent. El grup, en haver de tornar, se sentia alterat. Havia estat molt llarga la permanència, i eren molts els treballs realitzats. Era una obra quasi perfecta. Tan perfecta, que hi havia qui se sentia identificat.

No crec que haguem de marxar encara, va dir Caïn. I unes veus s'alçaren recolzant aquestapostura. Tu què en penses ? li preguntaren a l'Abel, cap de la segona secció.

c que no poderr

els elements que ens va donar ELL per a realitzar la nostra tasca, fou la seva resposta. Amb tot això,

arribà la nau amb el requeriment, urgent, de marxar. Això enfurí als que pensaven que

encara no era el moment i del dubte es va passar a l'acció: Això és nostre, digueren, hem treballat per a construir-ho i modelar-ho i ens pertany. ELL només ens va donar el material, però nosaltres som els tècnics, els obrers, els que en veritat ho hem fet. Ens pertany.

Un grup de veus s'alçà, apagant la dels que marxaven.

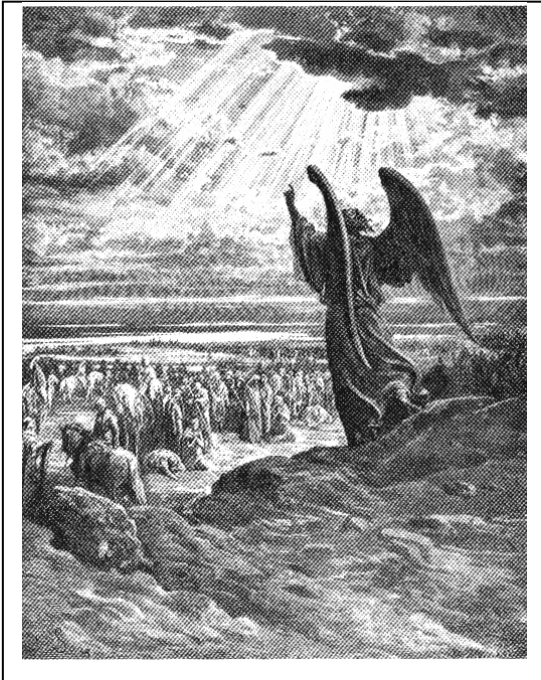
De sobte, només el silenci. A la planura, un grup de viatgers, Agricultors, Pescadors, Fabricants, Tècnics i Guerrers, romanien en silenci.

Tots es coneixien, sabien que eren totalment capaços, que per si sols podrien continuar treballant. A més a més, els habitants, eren quasi com ells, potser menys perfectes, menys intel·ligents, però en canvi donaven naturalitat, frescor, i fins hi tot, algú pensava, que submissió.

De sobte el cel es va obrir i la Veu del Cap digué: Heu desobeït les meves instruccions,

tot i coneixent la meva Autoritat, i trencant el gran Pacte. Doncs bé, vosaltres heu escollit.

Us vaig ensenyar TOT, la Veritat, i us he donat lliure acció. I malgrat tot això us rebel·leu. El meu cicle en aquest lloc ha finalitzat i ja ha de funcionar per si sol. No s'us pot tornar a recollir. Romandreu aquí, com a càstig, fins que aquest temps s'acabi, i amb ell vosaltres.

Els que escoltaren la Veu, sentiren dins d'ells mateixos la "força de la raó" i sapigueren que la falta era irrenunciable per a ells, per sempre més.

En aquell moment, tot s'enfosquí: les Regles, la Força de la Raó, La Unitat de Consecució. Tots es varen sentir sols, individualment sols.

Sobtadament, el Guerrer Negre digué: No, no et necessitem. Aquesta terra és nostra, per sempre, i des d'aquí formarem gent, que al igual que nosaltres tindran la seva "pròpia forma". Serà el món dels "Àngels" (missatgers) que no varen tornar.

No hi va haver qui opinés al contrari. El pes de la gran decisió i l'obscuritat els esclafava contra el terra, contra el "seu terra".

I començà la dispersió, els uns caminaven sols fins el poblat que coneixien, els altres anaven a recollir les restes dels materials que els havien sobrat, per a començar, encara que més pobrament, una nova tasca, i uns altres decidiren, en grup, unir-se per a crear en conjunt una força que protegís enfront d'una possible represàlia que vingüés d'ELL.

I en la dispersió, l'Agricultor es convertí en Fabricant, i el Fabricant en Pescador, i el Pescador en Agricultor ... Tan sols un grup no canvià la seva condició. No podien fer-ho. No sabien fer altra cosa que mantenir l'Ordre i Obeir. Eren els Guerrers.

Però l'Ordre s'havia trencat, no hi havia Falanges que formar ni Cap a qui obeir. Tan sols quedava l'esperit que els havia motivat a formar el seu grup, abans de començar la Gran Tasca, el seu esperit de classe, el seu insubornable afany guerrer.

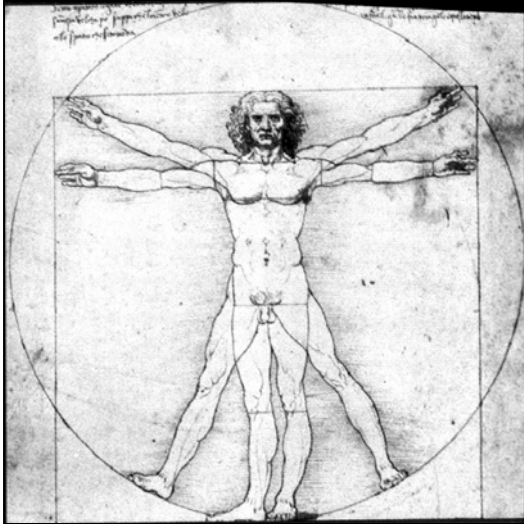
I tot sols, sense tasca a realitzar, ni enemics, s'avingueren a viure per sempre més, fins a la fi del temps creat.

Els temps transcorreran i els naturals del món varen evolucionar i créixer, i per a ells es creà el dia i la nit, les estacions, els anys, per així establir la diferència amb els que no expiraven. I els creats morien per la lògica del pas del temps, i de les matèries que deixaven els que morien es creaven noves formes i nous habitants. Alguns no resultaven tan ben fets com els anteriors, però això no tenia importància, el material era sempre el mateix.

Un bon dia, als fabricants -agricultors-pescadors, s'els va acudir que ja no restava material sobrant per a fer nous habitants i que escollirien dels creats als més perfectes, i engendrarien amb ells a fi i efecte de crear una nova raça, una classe intermèdia entre ells i els naturals del territori. No tots estaven d'acord. Uns per no voler barrejar-se tan directament, altres perquè encara mantenien en secret l'esperança de que tornarien a rescatar-los i no volien establir més llaços que els lliguessin al lloc, i un grup molt concret que no volia crear nova gent, nous híbrids, que els hi fessin oblidar la imatge del lloc d'on procedien. Aquest darrer grup, el dels guerrers, va romandre apartat de tota presa de posició i decidit a retirar-se en grup a un lloc apartat d'on s'estava germinant la creació de nova gent.

Els que no van voler mesclar-se, per a no lligar-se, també partiren. Però eren molt pocs i la seva dispersió fou ràpida i total, escollint un paratge apartat per viure on poder ocultar-se i mantenir la seva essència i energia, fora de l'abast dels pobladors.

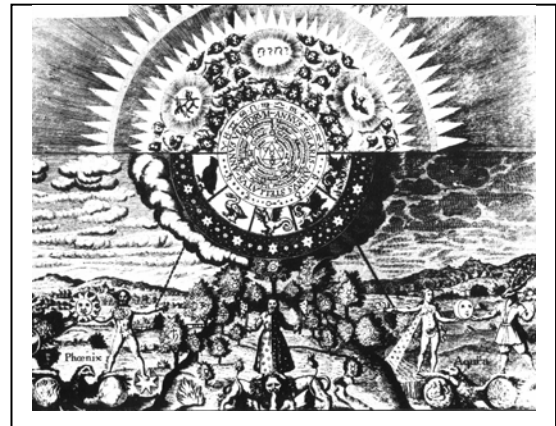
La resta es barrejà amb els habitants.

Els nounats eren una mica diferents als primers, més alts i forts, i d'aparença més propera als viatgers, i gaudien de part dels coneixements naturals dels viatgers. Augmentaren en nombre i es van barrejar, per primera vegada, entre ells, i tingueren nous éssers, que igualment eren com ells i varen créixer en nombre quasi infinit. Tan sols tenien un defecte: eren mortals. Era molt poca la matèria primitiva en que estaven desenvolupats i no disposaven de l'essència de la vida, que havia desaparegut amb la nau en abandonar el lloc.

Els que es van dispersar per a no barrejar-se amb els naturals veien el que succeïa, i en parlar amb els originals que sí s'havien mesclat, els hi digueren: No podeu continuar. La nova gent ha contaminat el lloc amb la seva degradació, i això també ens pot afectar a nosaltres perquè no trobarem un lloc on anar i no tenim medis per a tornar al nostre lloc d'origen. D'acord, digueren els altres. Seleccionem als millors i acabem amb la resta. No obstant, abans de prendre qualsevol decisió hem de reunir-nos tots, els agricultors, els fabricants, els tècnics i els guerrers, per tal d'estipular de quina manera hem de fer-ho. El Gran Consell es va reunir i cadascun dels seus membres aportà la seva idea. L'Agricultor va dir: Jo els hi ensenyaria a cultivar la terra i a cuidar els animals i els deixaria fer, però ocultant-lis la veritable

essència per tal que no poguessin sobreviure massa temps. El Pescador digué: Jo els hi ensenyaré l'art de la mar, però crearé tal quantitat d'animals marins, i faré que sigui tanta la dificultat de subsistir en el mar, que també abandonaran aquest art i no gaudiran de la vida que en ell s'hi troba. El Fabricant va dir: Jo trençaré les terres i les dividiré a fi i efecte que desconeguin el que els hi està succeint als altres que ja no estan amb ells, i així no es podran prevenir ni ajudar els uns als altres. Els Tècnics digueren: Nosaltres els hi ensenyarem a utilitzar els efectes dels nostres coneixements, els resultats, però com no coneixeran totes les seves conseqüències, ni com evitar-les, es destruiran amb les pròpies armes de la seva evolució. I endemés, els assolarem amb pestes i desastres que no sabran superar.

I vosaltres, què fareu? van preguntar als Guerrers. I aquests, que mai opinaven perquè la seva missió es limitava a obeir, digueren: No podem intervenir. Nosaltres érem els encarregats de vigilar la Missió. Per un moment vàrem dubtar i vam ser abandonats aquí, però no podem oblidar el que som i destruir el que en realitat és part de la nostra essència i allò pel que vam ésser entrenats quan arribarem aquí. Així doncs, ens mantindrem al marge de tot el que sigui atemptar contra el que ha estat Creat, i d'altra banda intentarem que vosaltres no feu el que preteneu.

La tensió va augmentar entre els Visitants. Una nova facció s'havia creat entre ells mateixos.

s'havia programat pel Suprem en un bon principi.

S'havien format dos grups : els destructors i els conservadors.

Però això no pot ésser, van dir els destructors. Nosaltres no podem enfrontar-nos els uns als altres, en el nostre Ésser, la Gran Consciència, ens impedeix lluitar entre nosaltres. Ens trobem amb la qüestió següent: no podem deixar que segueixin procreant-se, però vosaltres, els guerrers, esteu disposats a impedir que els anul·lem. L'única solució viable serà la següent: Donem-los-hi, com nosaltres tenim, la lliure elecció. Que ells decideixin. Cadascun de nosaltres, amb el nostre poder, influïrem en les seves consciències i que ells escolleixin el seu camí. Tenen mostres suficients per a reconèixer el seu origen i la seva veritat, i també tindran motius per a no entendre'ls. Que la seva única voluntat sigui la causant de la seva fi o de la seva eterna permanència.

I així començà, en realitat, l'existència real dels homes d'aquest indret. Van conèixer la independència, i sota les influències i les pretensions d'un i d'altre bàndol, varen començar a caminar la sendera de la vida independent.

Van evolucionar. Crear nous sistemes de vida. Aprengueren a ésser ells mateixos. Mentrestant, les dues faccions de Viatgers enviaven senyals secrets a cadascun dels naturals, i d'aquests contactes invisibles en deien consciència.

Els Guerrers, inferiors en nombre, i amb una moral més rígida que la resta del grup, no sabien dur a terme actuacions sibil·lines i eren menys actius que la facció oposada. A més a més, els naturals eren molt vulnerables a les influències nocives dels Destructors.

I així anaren succeint-se les generacions. I els que morien veien el que passava des de l'exterior, doncs ja no estaven lligats al cos, i la seva petita part essencial en que estaven fets, encara que mínima, els permetia percatar-se de part de les coses que succeïen. I aleshores compregueren que l'única alternativa que els hi quedava era tornar a purificar-se per tal d'evitar la destrucció del lloc on vivien, i així poder romandre en ell per sempre més, tal i com

Però ells ja no disposaven de cossos en els que poder actuar i arranjat, en la mesura de lo possible, el que estava succeint. No obstant, eren tants els que morien per les inacabables plagues i nombrosos desastres, que les insignificants quantitats de matèria original que cadascun d'ells mantenia, van arribar a produir una important condensació de fluid, tan important, que fou capaç de llençar inconscientment un S.O.S. a l'exterior. A l'espai inconcret aquesta crida es desplaçava a la recerca d'un encontre. I per fi, aquest va tenir lloc. Un Grup que tornava d'una altra formació, amb l'alegria d'haver conclòs una feina sense problemes, va captar el senyal que arribava des d'un planeta, nomenat Terra en commemoració del material que es va utilitzar en la Creació.

En escoltar el senyal, van comunicar al Suprem el que passava. Ja ho sé, va dir ELL. Des d'un bon principi tenia coneixement del que succeiria, doncs tot està regit per la Dinàmica Essencial. I també sé què fer. Enviaré a Uns, dels més propers a les meves ordres, per a mostrar-lis els senders de recuperació. Així s'evitarà, en part, la degradació successiva, i d'altra banda es donarà l'oportunitat de tornar amb nosaltres a aquells dels nostres que en el seu moment varen dubtar, sempre i quan el seu compliment allí hagi estat exemplar. I els que allí vagin, portaran nova matèria que repartiran per la terra, per tal que aquells que han mort com a homes i que estan vagant, puguin tornar a néixer amb la possibilitat d'ésser finalment definitius.

Però aquesta possibilitat se l'hauran de guanyar. Tornaran a ser homes, però sense recordar tot allò que van conèixer abans de morir. Només així, començant de nou, tindran l'oportunitat de ser allò pel que van ser creats.

I així va passar. Uns quants dels escollits per ELL van arribar a la Terra. Es barrejaren entre

els homes per a mostrar-los les Normes a qui les desconeixien, i comunicant als Viatgers que novament tenien contacte, encara que llunyà, amb el seu únic Cap. I durant un temps els Escollits donaren les seves lliçons, i cada vegada que venien portaven matèria original amb la qual els errants podien tornar a ser homes, i molts es van anar purificant, i una vegada purificats es quedaven com esperits lliures al costat dels altres homes, encara que sense cos, a l'espera de la solució final.

Mentre tot això succeïa, els dos grups continuaven amb la seva tasca, els Destructius fent precisament això, destruir, i els Guerrers, intentant al mateix temps reconstruir tot allò que els primers destruïen.

El grup dels Guerrers, pel fet de ser menys nombrós no abarcava a atendre a tots els llocs al mateix temps, i això representava un important problema. Per tant, van decidir: No podem continuar lluitant contra tants fronts essent tan pocs. Hem d'adoptar una estratègia que ens permeti augmentar, si no el nostre potencial, el nostre nombre. Haurem de dividir-nos per tal d'incrementar el nostre número, i encara que perdem la nostra totalitat, cadascuna de les parts en que ens dividirem tindrà l'originalitat, tot i que només disposarà d'una sola arma d'actuació. Això ens permetrà multiplicar-nos per tantes vegades com forces tenim. I encara que tal situació comportarà el perill d'oblidar el que som, l'originalitat, la nostra veritat romandrà en cadascuna de les parts sempre que no perdem l'esperit que ens impregna, l'esperit de Guerrers.

I així es va fer, i cadascun dels Guerrers es desintegrà en nombroses parts. I cada part va començar, individualment, la continuació de la guerra. Però quelcom havia canviat, la seva Totalitat havia desaparegut, ara eren humans, però detentaven la Veritat.

Si tots els trossos en que s'havien dividit els Guerrers podien convèncer a la seva part humana de la Veritat del seu origen, el seu nombre seria tal i la seva força tan gran, que podrien per si mateixos vèncer als seus adversaris. I encara que no fóra possible tornar al seu origen, almenys podrien edificar la classe de món que se'ls havia encomanat.

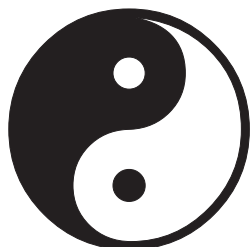
I així es va fer. I les dues faccions van continuar enfrontant-se en el transcórrer dels temps. I de tant en tant, algun Guerrer es reconeixia en la seva totalitat i tornava a disgregar-se en d'altres tants, per tal d'augmentar el nombre dels que volien

redimir-se, mitjançant la purificació de l'espècie.

I fins a set vegades varen poder aquests disgregar-se, i en cadascuna de les vegades el seu veritable origen estava més clar. I al final de les set, la part corresponent al cor del Guerrer s'independitzava i marxava a reunir-se amb els humans que havent estat justos ja descansaven, eteris, a l'espera de la fi.

LLIBRERIA **KARMA**

**LA MILLOR EXPOSICIÓ
DE LLIBRES
I ARTICLES ESOTÈRICS**

VENDA A
L'ENGRÓS I DETALL

CONSULTORI DE TAROT
*
CURSOS ESPECIALITZATS

**Avda. Del Paral·lel, 143
08004 BARCELONA**
Tel. 93 325 79 88
Fax 93 425 45 73

Metro: Línea 3 (Verda)
Parada: 'Poble Sec' Sortida Manso
Boca: Teodora Bonaplata
Autobusos: 38-55-57 i 91
Horari: 9,30 a 14,00 h. i de 16,30 a 20,00 h.
Dissabte: de 10,00 a 14,00 i de 17,00 a 20,30 h.
1 hora gratuïta per als nostres clients.
P Tamarit, 104
Rocafort, 12-14

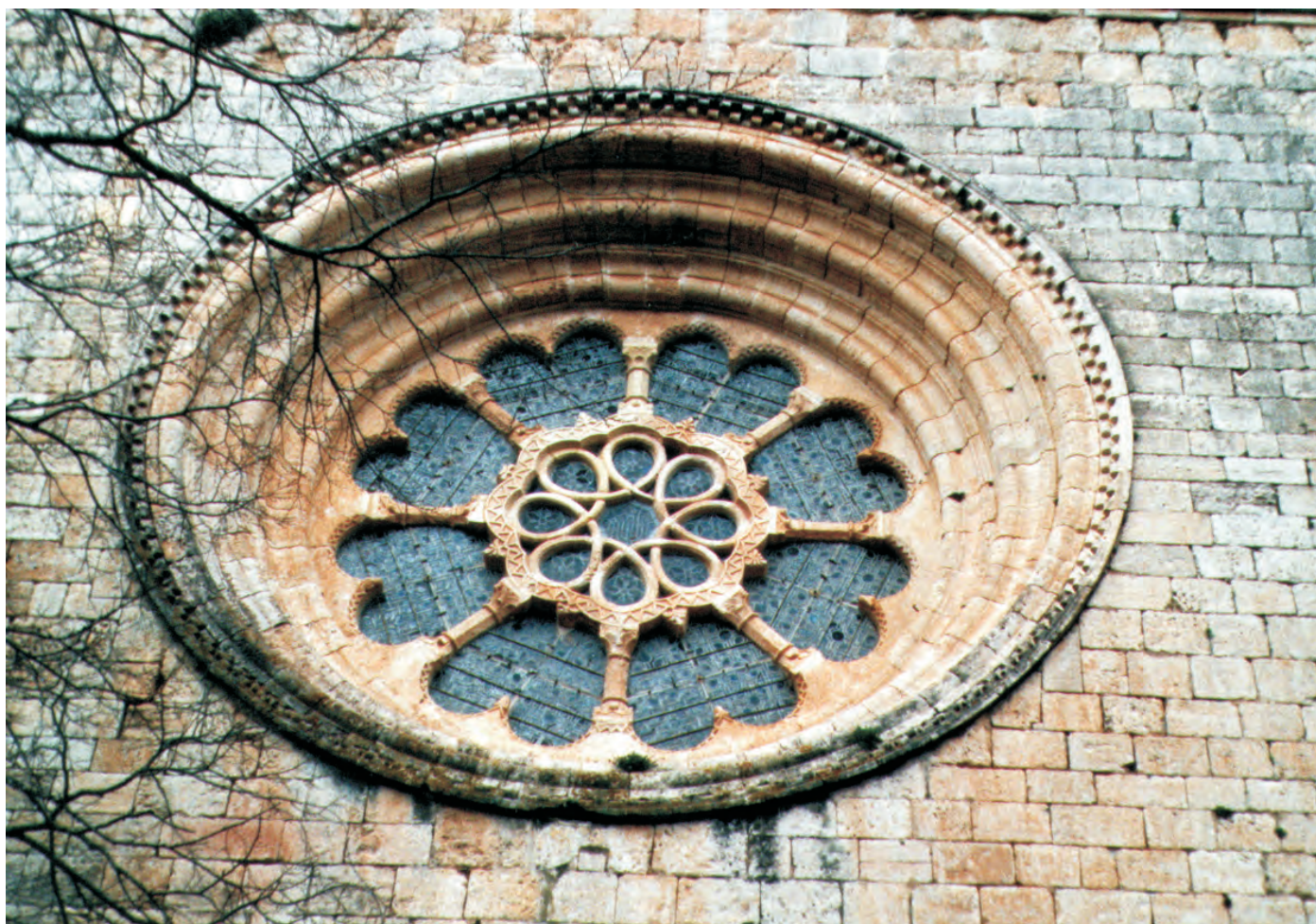
PASSATEMPS L'EMBOLIC DE LLETRES

LOCALITZEU 10 CARRERS DE BARCELONA

C	B	A	L	M	E	S	O	M	N	P	J	R	P	B
Q	W	E	R	T	Y	U	L	A	R	A	G	O	H	O
P	D	G	H	J	U	M	Ñ	P	V	R	O	S	P	R
K	M	A	L	L	O	R	C	A	Ñ	I	S	E	Y	R
J	L	D	F	G	H	K	G	X	V	S	N	L	K	E
C	A	L	A	B	R	I	A	E	T	K	A	L	P	L
D	T	A	M	A	R	I	T	Y	L	X	M	O	S	L
T	Y	U	P	L	H	J	K	L	P	L	X	P	T	H

Dibuix La Nit del Llibre, original de Lluïsa Goberna

Rosassa del Reial Monestir de Santes Creus